

# Դանիելի Գիրքը - Հարյուրերորդը

Հավատով արդարացման համար շարունակվող պայքարը.  
բողոքականության մեջ ուխտադրծության պատմական վերլուծություն

Jeff Pippenger  
2024-02-29

1888 թվականի ապստամբության ընթացքում Երեցներ Ջոնսի և Վագոների բերած լուրը ճշմարտապես հավատով արդարացման լուրն էր: Ուխտադավանությունից ընկած բողոքականությունը պնդում է, թե Քրիստոսի խաչի վրա մահվամբ տրված արդարացումը մարդուն ծածկում է իր մեղքերի մեջ, բայց Նրա արյունը իրականում չի հեռացնում նրա մեղքերը: Այս կեղծ վարդապետությունը մեղքի հեռացումը դնում է Երկրորդ Գալստյան պահին, երբ մեղավորներն այն ժամանակ կախարդական կերպով կերպարանափոխվում են: Ուխտադավանությունից ընկած բողոքականությունը և, պաշտոնապես՝ 1957 թվականից ի վեր, Լաոդիկեական աղվենտիզմը, պնդում են, թե Քրիստոսը բացառապես մեր Փոխարինողն է, բայց ոչ մեր Օրինակը: 1888 թվականից մեկ տարի առաջ Քույր Ուայթը գրեց հետևյալը:

«Նոր սիրտ պիտի տամ ձեզ և նոր հոգի պիտի դնեմ ձեր մեջ»: Ես իմ ամբողջ սրտով հավատում եմ, որ Աստծո Հոգին հետ է վերցվում աշխարհից, և նրանք, ովքեր մեծ լույս ու հնարավորություններ են ունեցել և դրանք չեն գործածել, առաջինը պիտի թողնվեն: Նրանք վշտացրել ու հեռացրել են Աստծո Հոգին: Սատանայի ներկայիս գործունեությունը՝ սրտերի, ինչպես նաև եկեղեցիների ու ազգերի վրա ներգործելու մեջ, պետք է սթափեցնի մարգարեության յուրաքանչյուր ուսումնասիրողի: Վախճանը մոտ է: Թող մեր եկեղեցիները վեր կենան: Թող Աստծո դարձի բերող գործությունը զգացվի առանձին անդամների սրտում, և ապա մենք պիտի տեսնենք Աստծո Հոգու խորունկ շարժումը: Միայն մեղքի ներումն էլ Հիսուսի մահվան միակ արդյունքը չէ: Նա անսահման զոհաբերությունը մատուցեց ոչ միայն նրա համար, որ մեղքը վերացվի, այլև որպեսզի մարդկային բնությունը վերականգնվի, վերսթանչանա, վերակառուցվի իր ավերակներից և հարմար դառնա Աստծո ներկայության համար....»

«Քրիստոսն այն սանդուղքն է, որ Հակոբը տեսավ, որի հիմքը հաստատված էր երկրի վրա, և որի ամենավերին աստիճանը հասնում էր մինչև բարձրագույն երկինքները: Սա ցույց է տալիս փրկության սահմանված եղանակը: Մենք պետք է բարձրանանք այս սանդուղքի աստիճան առ աստիճան: Եթե մեզանից որևէ մեկը վերջապես փրկվի, ապա դա կլինի Հիսուսից կառչելով՝ ինչպես սանդուղքի աստիճաններից: Քրիստոսը հավատացյալի համար եղավ իմաստություն և արդարություն, սրբացում և փրկագնում....»

«Կլինեն սոսկալի անկումներ նրանց կողմից, ովքեր կարծում են, թե հաստատ կանգնած են, որովհետև ունեն ճշմարտությունը. բայց այն չունեն այնպես, ինչպես այն Հիսուսի մեջ է: Մի պահի անփութությունը կարող է մի հոգի ընկղմել անուղղելի կործանման մեջ: Մեկ մեղքը տանում է դեպի երկրորդը, իսկ երկրորդը ճանապարհ

է հարթում երրորդի համար, և այսպես շարունակ: Մենք, որպես Աստծո հավատարիմ պատգամաբերներ, պետք է մշտապես աղաչենք Նրան, որ պահպանվենք Իր գործությամբ: Եթե պարտականությունից թեկուզ մի մատնաչափ շեղվենք, վտանգի մեջ ենք ընկնելու մեղքի այն ընթացքին հետևելու, որ ավարտվում է կորստով: Մեզանից յուրաքանչյուրի համար հույս կա, բայց միայն մեկ ճանապարհով՝ մեզ կապելով Քրիստոսին և գործադրելով ամեն մի գործություն՝ հասնելու Նրա բնավորության կատարելությանը:»

«Այդ չափազանց բարեպաշտ կրոնը, որը թեթև է համարում մեղքը և մշտապես կանգ է առնում մեղավորի հանդեպ Աստծո սիրո վրա, քաջալերում է մեղավորին հավատալու, թե Աստված կփրկի իրեն, մինչդեռ նա շարունակում է մեղքի մեջ, և գիտի, որ դա մեղք է: Այսպես են վարվում շատերը, որոնք դավանում են, թե հավատում են ներկա ճշմարտությանը: Ճշմարտությունը նրանց կյանքից անջատ է պահվում, և ահա թե ինչու այն այլևս գործություն չունի հոգին համոզելու և դարձի բերելու: Պետք է լարել ամեն մի նյարդ, հոգի և մկան՝ աշխարհը, նրա սովորությունները, նրա գործելակերպը և նրա նորաձևությունները թողնելու համար...»

«Եթե դուք հեռացնեք մեղքը և դրսևորեք կենդանի հավատ, երկնքի օրհնությունների հարստությունները ձերն կլինեն»: Selected Messages, գիրք 3, 155.

Ուխտադրուժ բողոքականության կեղծ «քաղցրիկ-քաղցրիկ կրոնը» հաստատվեց որպես պաշտոնական վարդապետություն աղվենտիզմի չորրորդ սերնդի սկզբում՝ 1957 թվականին: Այն ներկայացրեց արդարացման այնպիսի սահմանում, որը «քաջալերում է մեղավորին հավատալ, թե Աստված կփրկի նրան, մինչև նա շարունակում է մնալ մեղքի մեջ»: Խաչը սովորեցնում է, որ «մեղքի ներումն Հիսուսի մահվան միակ արդյունքը չէ», որովհետև «Նա անսահման զոհաբերությունը կատարեց ոչ միայն որպեսզի մեղքը վերացվի, այլև որպեսզի մարդկային բնությունը վերականգնվի, վերսբանչելիացվի, իր ավերակներից վերահաստատվի և պիտանի դարձվի Աստծո ներկայության համար»:

1957 թվականի ապստամբությունը ցույց է տալիս, որ ապստամբության այն սերմը, որ ցանվել էր 1863 թվականին, ապա ծլել՝ 1888-ին, և այնուհետև ջրվել՝ 1919 թվականին հրատարակված գրքով («Քրիստոսի Վարդապետությունը») ներկայացված կեղծ ուղերձով, ի վերջո տվել էր այն պտուղը, որ բացահայտորեն հռչակվում էր, թե Ամբակումի երկու տախտակներով ներկայացված սկզբնական «արդարների հավատը» այժմ վերացված է և փոխարինված է «հավատով արդարացման» այն ապականված սահմանմամբ, որ գոյություն ունի ուխտադրուժ բողոքականության մեջ: Հուդայից եկած անհնազանդ մարգարեն վերադարձել էր ծաղրողների ժողովին և կերել էր Բեթելի սուտ մարգարեի հետ:

Լաոդիկեական եկեղեցուն ուղղված այն պատգամը, որ առաջին անգամ ներկայացվեց Միլլերական շարժմանը 1856 թվականին, ապա կրկին՝ Լաոդիկեական եկեղեցուն 1888 թվականին, ամեն քայլափոխի մերժվեց: Ջոնսի և Վագոների այն պատգամը, որը, ըստ Միստեր Ուայթի, և՛ Լաոդիկեային ուղղված պատգամն էր, և՛ հավատով արդարացման պատգամը, մերժվեց այն հիմնավորմամբ, թե այն մերժող ապստամբները իբր

իրականում պաշտպանում էին հին սահմանաքարերը: Այն սահմանաքարերը, որ նրանք պաշտպանում էին, իրենց իսկ մարդկային կառուցման հիմք էին, որ ավագի վրա է շինված:

«հավատով արդարացման» լուրը, որ 1888 թվականին ներկայացվեց Ջոնսի և Վագոների կողմից, ներառում էր ճշմարիտ ավետարանի այն փաստը, ըստ որի՝ նրանք, ովքեր արդարացվում են, նաև սրբագործվում են: Այն շեշտում էր, որ արդարացվել նշանակում է «իրականում» սուրբ դառնալ, և ոչ թե պարզապես իրավաբանորեն սուրբ «հռչակվել»: Ջոնսի և Վագոների լուրը, որը Քույր Ուայթը ճանաչեց որպես այն, ինչ ինքն էր ներկայացրել տարիներ շարունակ՝ 1888 թվականի ապստամբությունից առաջ, ցույց է տալիս, որ երբ արդարացումը վերագրվում է, սրբագործումը միաժամանակ հաղորդվում է:

Այլ կերպ լինել չի կարող, որովհետև թե՛ արդարացումը, թե՛ սրբացումը կատարվում են հավատացյալի մեջ Սուրբ Հոգու ներկայությամբ: Արդարացումն ու սրբացումը պարզապես երկու բառ են, որոնք նկարագրում են միևնույն գործի երկու տարրերը, այն գործի, որ կատարվում է հավատացյալի մեջ Սուրբ Հոգու ներկայությամբ:

Դա հենց Մովսեսի պատգամն էր, որ Կորնելի ապստամբները մերժեցին, որը կրկին մերժվեց 1856 թվականին, ապա նորից՝ 1888 թվականին, և ապա 1957 թվականին հրապարակայնորեն ամրագրվեց որպես Լաոդիկեան ադվենտիզմի փրկության աստվածաբանություն: Անընդհատ ապստամբությունը հոգնեցրեց Աստծուն, որովհետև ժողովուրդն ասում էր. «Ամեն ոք, որ չարիք է գործում, բարի է Տիրոջ աչքում, և Նա հաճություն է գտնում նրանց մեջ», կամ՝ «Ո՛ր է դատաստանի Աստվածը»:

Նրանք ասում էին. «Մեղանշողները արդարացվում են Քրիստոսի արյունով, և Աստված հաճություն ունի նրանցից, թեև նրանք շարունակում են մեղանշել»: Սա այն հոգևոր խաբեությունն է, որ ներկայացված է Լաոդիկիային ուղղված պատգամով (դատված ժողովուրդ), որովհետև, չնայած այն փաստին, որ Քրիստոս Լաոդիկեցիներին բնորոշում է որպես «թշվառ, և խղճալի, և աղքատ, և կույր, և մերկ», նրանք հավատում են, թե իրենք «հարուստ են, և հարստացած, և ոչնչի կարիք չունեն»: Եվ այդ վիճակում նրանք իրականում Տիրոջ բերանից դուրս թքվելու եզրին են:

Միլլերիտական պատմության այն հավատարիմները, որոնք 1844 թվականի առաջին հիասթափության փորձառության միջով համբերությամբ անցել էին, ինչպես ներկայացված է Երեմիա մարգարեի տասնհինգերորդ գլխի տասնհինգից մինչև քսանմեկ համարներում, որպես տաճարի հավատարիմ շինարարներ, որոնց խոստացվել էր, որ եթե նրանք չվերադառնան «ծաղրողների ժողովքին», ապա կդառնան Աստծո «բերանը», իրականում վերադարձան «ծաղրողների ժողովքին» (ներկայացված Բեթելի ստախոս մարգարեով) և վերափոխվեցին լաոդիկեցիների՝ գտնվելով Աստծո բերանից դուրս թքվելու եզրին, և իրենք դա չեն իմանում:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Լաոդիկեական ադվենտիզմի վիճակը նախապատկերացվում էր 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին բողոքականների վիճակով: Այդ երկու պատմությունները նախապատկերացվում էին վեճերի մեջ ընկած

հրեաներով, երբ Սուրբ Հոգին իջավ Քրիստոսի մկրտության ժամանակ: Երեք պատմություններից յուրաքանչյուրում մի ժամանակ ընտրված ժողովուրդը շրջանցվել է, և այժմ էլ շրջանցվելու ընթացքի մեջ է: Ուխտի Պատգամաբերը, Հովհաննես Մկրտչի օրերում, պետք է ուխտի մեջ մտնել նրանց հետ, որոնց Պետրոսը բնորոշեց որպես «ընտրյալ սերունդ»:

Բայց դուք ընտրյալ սերունդ եք, արքայական քահանայություն, սուրբ ազգ, սեփականության ժողովուրդ, որպեսզի հռչակեք այն Նրա փառաբանությունները, Ով ձեզ կանչեց խավարից Իր զարմանահրաշ լույսի մեջ. դուք, որ մի ժամանակ ժողովուրդ չէիք, իսկ այժմ Աստծո ժողովուրդն եք. դուք, որ ողորմություն չէիք ստացել, իսկ այժմ ողորմություն եք ստացել: 1 Պետրոս 2:9, 10.

Պետրոսը նշում էր իր ժամանակաշրջանի նոր ընտրյալ ժողովրդին, որը այն ժամանակ քրիստոնեական եկեղեցին էր: Նրանք ընտրվել էին որպես «ընտիր սերունդ»՝ մի ժամանակաշրջանում, երբ Քրիստոսն ու Հովհաննես Մկրտիչը երկուսն էլ նախկին ընտրյալ ժողովրդին կոչում էին իժերի սերունդ:

Իժերի ծնունդ, ինչպե՞ս կարող եք դուք, չար լինելով, բարի բաներ խոսել, որովհետև սրտի առատությունից է բերանը խոսում: Մատթեոս 12:34:

Անցած սերունդը «իժերի ծնունդ» է, որը Սատանայի՝ Աստվածաշնչյան մարգարեության սողունի խորհրդանիշն է: Անցած սերունդը լցրել էր իր փորձության ժամանակի բաժակը, և չորս սերունդների ընթացքում հաստատվել էր իժի բնավորության մեջ: Նրանք ձեռք էին բերել պոռնիկի ճակատը: Ահա թե ինչու Եզեկիելի ուրբերորդ գլխում հիշատակված քսանհինգ ծերունիները պատրաստ են խոնարհվելու արեգակին: Նրանք կազմավորել էին պապականության բնավորությունը:

«Երբորդ հրեշտակի լուրը ուղարկվել է աշխարհին՝ մարդկանց նախազգուշացնելու, որ նրանք չընդունեն գազանի կամ նրա պատկերի նշանը իրենց ճակատների վրա կամ իրենց ձեռքերի վրա: Ընդունել այս նշանը նշանակում է գալ նույն որոշմանը, որին եկել է գազանը, և պաշտպանել նույն գաղափարները՝ ուղղակի հակադրությամբ Աստծո Խոսքին»: Review and Herald, July 13, 1897.

Գազանի նշանը մեղքի մարդու նշանն է, որը Հոռմի պապն է և Սատանայի երկրային ներկայացուցիչը: Գազանի հետ նույն մտքին գալը նշանակում է գալ նույն մտքին, ինչ Սատանան, որը խորհրդանշվում է որպես իժ:

«Աշխարհիկ շահերն ու պատիվները ապահովելու համար եկեղեցին մղվեց որոնելու երկրի մեծամեծ մարդկանց հաճությունն ու աջակցությունը, և այսպիսով մերժելով Քրիստոսին՝ նա դրդվեց իր հնազանդությունը մատուցելու Սատանայի ներկայացուցչին՝ Հոռմի եպիսկոպոսին»: The Great Controversy, 50.

Նախկինում ընտրյալ եղած ժողովրդի վերջին սերնդի մեջ նրանց բնավորությունը արտացոլում է Սատանայի բնավորությունը: «Ընտրյալ սերունդը», որ անցյալ ժամանակներում Աստծո ժողովուրդը չէր, ընտրվում է փորձության, մաքրման և զտման գործընթացի միջոցով: Նրանք, ովքեր անցնում են փորձության գործընթացը, ընտրվում

են Աստծո հետ ուխտային հարաբերության մեջ լինելու համար: Տերը ուխտի մեջ մտավ քրիստոնեական եկեղեցու հետ, ապա կրկին՝ միլլերիտական աղվենտիզմի հետ, և նույնն անում է դարձյալ հարյուր քառասունչորս հազարի հետ:

Երբ Տերը ուխտի մեջ է մտնում Աստծո նոր ընտրված ժողովրդի հետ (որը նախկին ժամանակներում Աստծո ժողովուրդը չէր), Նա գալիս է նրանց մոտ որպես Ուխտի Պատգամաբեր: Մաղաքիա գրքի երրորդ գլխի կատարմամբ նշանավորվող երեք պատմություններից յուրաքանչյուրում կա մի պատգամաբեր, որ ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար: Առաջին պատգամաբերը Հովհաննես Մկրտիչն էր, որը նախակերպարեց երկրորդ և երրորդ պատգամաբերներին: Երկրորդ պատգամաբերը Ուիլյամ Միլլերն էր: Հովհաննես Մկրտչի և Ուիլյամ Միլլերի մարգարեական բնութագրերը միասին հաստատում են այն պատգամաբերի բնութագրերը, որը ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար, որպեսզի Նա գա և ուխտի մեջ մտնի հարյուր քառասունչորս հազարի հետ:

Երեք պատգամաբերները, որոնք ճանապարհ են պատրաստում Քրիստոսի համար, որ, լինելով Ուխտի Պատգամաբերը, հանկարծ գա Իր տաճարը, պատկերում են մի գործ, որ կատարվում է քննչական դատաստանի ժամանակ, որը եզրափակվում է գործադրական դատաստանով:

«Երկրի պատմության վերջին օրերին Աստծու ուխտը Իր պատվիրանապահ ժողովրդի հետ պիտի նորոգվի: «Այն օրը նրանց համար ուխտ պիտի կապեմ դաշտի գազանների, երկնքի թռչունների և երկրի սողունների հետ. և երկրի վրայից պիտի կոտրեմ աղեղը, սուրը և պատերազմը, և նրանց ապահով պիտի պառկեցնեմ: Եվ քեզ ինձ պիտի նշանեմ հավիտյան, այո՛, քեզ ինձ պիտի նշանեմ արդարությամբ, դատաստանով, սիրառատ ողորմությամբ և գթություններով: Եվ քեզ ինձ պիտի նշանեմ հավատարմությամբ, և դու պիտի ճանաչես Տիրոջը»:

«Եվ պիտի լինի այն օրը, ես պիտի լսեմ, ասում է Տերը, պիտի լսեմ երկինքը, և նա պիտի լսի երկրին. և երկիրը պիտի լսի հացահատիկին, և գինուն, և յուղին, և դրանք պիտի լսեն Յեզրայելին: Եվ ես նրան ինձ համար պիտի սերմանեմ երկրի մեջ. և պիտի ողորմեմ նրան, որ ողորմություն չէր գտել. և պիտի ասեմ նրանց, որ իմ ժողովուրդը չէին՝ Դո՛ւ իմ ժողովուրդն ես, և նրանք պիտի ասեն՝ Դո՛ւ իմ Աստուածն ես»։ Ովսելէ 2:14–23:

«Այն օրը... Իսրայելի մնացորդը և Հակոբի տան փրկվածները... ճշմարտությամբ պիտի ապավինեն Տիրոջը՝ Իսրայելի Սուրբին»։ Եսայիա 10:20: «Ամեն ազգից, ցեղից, լեզվից և ժողովրդից» պիտի լինեն այնպիսիք, որ ուրախությամբ պիտի արձագանքեն այս պատգամին. «Վախեցե՛ք Աստծուց և փա՛ռք տվե՛ք նրան, որովհետև եկել է նրա դատաստանի ժամը»։ Նրանք պիտի դառնան ամեն կռապաշտությունից, որ կապում է նրանց այս երկրին, և պիտի «երկրպագեն նրան, որ ստեղծեց երկինքը և երկիրը և ծովը և ջրերի աղբյուրները»։ Նրանք պիտի ազատեն իրենց ամեն խճճվածությունից և աշխարհի առաջ պիտի կանգնեն որպես Աստծո ողորմության հուշարձաններ: Հնազանդ ամեն աստվածային պահանջին՝ նրանք հրեշտակների և մարդկանց կողմից պիտի ճանաչվեն որպես նրանք, «որ

պահում են Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատը»: Հայտնություն 14:6–7, 12:

«Ահա գալիս են օրեր, ասում է Տերը, երբ հերկողը պիտի հասնի հնձողին, և խաղող տրորողը՝ սերմ ցանողին. և լեռները պիտի քաղցր գինի կաթեցնեն, և բոլոր բլուրները պիտի հալվեն: Եվ ես պիտի դարձնեմ [հետ դարձնեմ] Իմ ժողովրդի՝ Իսրայելի գերությունը, և նրանք պիտի շինեն ավերված քաղաքները ու բնակվեն դրանցում. և պիտի տնկեն այգիներ ու խմեն դրանց գինին. պիտի նաև պարտեզներ հիմնեն և ուտեն դրանց պտուղը: Եվ ես նրանց պիտի տնկեմ իրենց երկրում, և նրանք այլևս չեն արմատախիլ արվի իրենց երկրից, որ Ես տվել եմ նրանց, ասում է Տերը՝ քո Աստվածը: Ամոս 9:13–15»: Review and Herald, February 26, 1914.

Մաղաքիայի երրորդ գլուխը կատարվեց Քրիստոսի օրերում և միլլերիտների ժամանակ, և այդ երկու պատմությունները նույնացնում են դրա կատարումը վերջին օրերում: Քույր Ուայթը Մաղաքիայի երրորդ գլխի կատարումը համընկեցնում է տաճարը մաքրելու Քրիստոսի գործի հետ:

«Տաճարը աշխարհի գնորդներից ու վաճառողներից մաքրելով՝ Հիսուսը հայտարարեց Իր առաքելությունը՝ մաքրելու սիրտը մեղքի պղծությունից, —երկրային ցանկություններից, եսասիրական կրքերից, չար սովորություններից, որոնք ապականում են հոգին: Մաղաքիա 3:1–3 մեջբերված»: Դարերի Փափագը, 161:

Քրիստոսի կողմից տաճարի մաքրումը խորհրդանշում էր Նրա գործը՝ ապաշխարող մեղավորի սիրտը մաքրելու: Մարդկանց մեջ Իր ծառայության ընթացքում Նա երկու անգամ մաքրեց երկրային տաճարը:

«Մարգարեն ասում է. «Տեսայ այլ հրեշտակ իջնող երկնքից, որ մեծ իշխանություն ուներ. և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով: Եվ նա գորեղ ձայնով հզորապես աղաղակեց՝ ասելով. Մեծ Բաբելոնը ընկավ, ընկավ, և դների բնակություն եղավ» (Հայտնություն 18:1, 2): Մա այն նույն պատգամն է, որ տրվեց երկրորդ հրեշտակի միջոցով: Բաբելոնն ընկել է, «քանի որ նա բոլոր ազգերին խմեցրեց իր պոռնկության ցասման գինուց» (Հայտնություն 14:8): Ի՞նչ է այդ գինին:—Նրա կեղծ վարդապետությունները: Նա աշխարհին տվել է կեղծ շաբաթ՝ չորրորդ պատվիրանի Շաբաթի փոխարեն, և կրկնել է այն սուտը, որ Սատանան առաջինը ասաց Եվային Եդենում՝ հոգու բնական անմահությունը: Շատ ազգակից մոլորություններ ևս նա տարածել է լայնատարած, «որպես վարդապետություն ուսուցանելով մարդկանց պատվիրանները» (Մատթեոս 15:9):

«Երբ Հիսուսը սկսեց Իր հրապարակային ծառայությունը, Նա մաքրեց Տաճարը նրա սրբապիղծ պղծությունից: Նրա ծառայության վերջին գործերից մեկը Տաճարի երկրորդ մաքրումն էր: Այսպես էլ աշխարհի զգուշացման վերջին գործում եկեղեցիներին տրվում են երկու տարբեր կոչեր: Երկրորդ հրեշտակի լուրն է. «Ընկաւ, ընկաւ Բաբելոնը, այն մեծ քաղաքը, որովհետեւ նա իր պոռնկութեան բարկութեան գինուց խմեցրեց բոլոր ազգերին» (Հայտնություն 14:8): Եվ երրորդ հրեշտակի լուրի հզոր աղաղակի մեջ երկնքից մի ձայն է լսվում, որ ասում է. «Ելէ՛ք նրանից, Իմ ժողովուրդ, որպէսզի նրա մեղքերի մասնակիցը չլինէք, և որպէսզի նրա

պատուհասներից չընդունեք: Որովհետեւ նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստուած հիշեց նրա անօրենությունները» (Հայտնություն 18:4, 5): Selected Messages, գիրք 2, 118:

Մադաքիա մարգարեի երրորդ գլխի կատարման մեջ Հովհաննես Մկրտիչը այն պատգամաբերն էր, որ նախապատրաստեց Հիսուսի՝ որպես Ուխտի Պատգամաբերի, հանկարծակի գալը Իր տաճարը և այն երկու անգամ մաքրելու համար: Իր երեքուկես տարվա ծառայության ընթացքում Նա մաքրեց տաճարը Իր ծառայության սկզբում և վերջում՝ այսպիսով նույնացնելով, որ մաքրման գործը ունի մի սկիզբ, որը ներկայացնում է վախճանը: Հիսուսը միշտ վախճանը պատկերում է սկզբով, և, Իր՝ որպես Ալֆայի և Օմեգայի գործին համահունչ, այդ երեքուկես տարիները սկսվեցին և ավարտվեցին տաճարի մաքրմամբ:

Երեքուկես տարիների ավարտին Նա թափեց այն արյունը, որ հաստատեց ուխտը՝ ի կատար ածելով Դանիելի իններորդ գլխի այն մարգարեությունը, թե Նա շատերի հետ մեկ շաբաթվա համար պիտի հաստատի ուխտը, որի մեջտեղում պիտի վերացվի:

Եվ վաթսուներկու շաբաթներից հետո Մեսիան պիտի կտրվի, բայց ոչ իր համար. և գալիք իշխանի ժողովրդի ձեռքով պիտի կործանվեն քաղաքն ու սրբարանը, և դրա վախճանը պիտի լինի հեղեղով, և մինչև պատերազմի վերջը ամայություններ են որոշված: Եվ նա ուխտը պիտի հաստատի շատերի հետ մեկ շաբաթվա համար, և շաբաթվա կեսին պիտի դադարեցնի զոհն ու ընծան, և պղծությունների տարածման պատճառով այն պիտի ամայի դարձնի՝ մինչև վախճանը, և այն, ինչ որոշված է, պիտի թափվի ամայացածի վրա: Դանիել 9:26, 27:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Այս բաների վերաբերյալ կարելի էր գրել էջ առ էջ: Ամբողջ համաժողովներ են խմորվում նույն խեղաթյուրված սկզբունքներով: «Որովհետև նրա հարուստ մարդիկ լի են բռնությամբ, և նրա բնակիչները սուտ են խոսել, և նրանց լեզուն նենգություն է նրանց բերանում»: Տերը պիտի գործի՝ մաքրագործելու Իր եկեղեցին: Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, Տերը պատրաստվում է շրջել և տակնուվրա անել այն հաստատությունները, որոնք կոչվում են Իր անունով:»

«Թե որքան շուտ կսկսվի այս գտման գործընթացը, չեմ կարող ասել, սակայն այն երկար չի հետաձգվի: Նա, որի հարդիչը Իր ձեռքում է, կմաքրի Իր տաճարը նրա բարոյական պղծությունից: Նա հիմնովին կմաքրի Իր կալը: Աստված վեճ ունի բոլոր նրանց հետ, ովքեր գործադրում են թեկուզ ամենաչնչին անարդարություն, որովհետև այդպես վարվելով՝ նրանք մերժում են Աստծո իշխանությունը և վտանգի են ենթարկում իրենց մասնակցությունը քաղությանը, այն փրկագնմանը, որ Քրիստոսը ձեռնարկել է Ադամի յուրաքանչյուր որդու և դստեր համար: Կարծենա՞րդյոք բռնել Աստծուն գարշելի մի ընթացք: Կարծենա՞րդյոք ձեր բուրվառների վրա օտար կրակ դնել՝ Աստծո առաջ մատուցելու համար, և ասել, թե դա ոչ մի նշանակություն չունի»:»

«Աստծու կարգի համաձայն չի եղել այսքան բան կենտրոնացնել Բեթլ-Քրիքում: Այժմ գոյություն ունի այնպիսի դրություն, որն ինձ ներկայացվել էր որպես նախազգուշացում: Այդ պատկերման պատճառով սիրտս հիվանդանում է: Տերը նախազգուշացումներ տվեց՝ կանխելու համար իրերի այս ապականող վիճակը, բայց դրանք ականջալուր չեղան: «Դուք երկրի աղն եք. բայց եթե աղն անալի դառնա, ինչո՞վ պիտի աղվի. այն այլևս ոչ մի բանի պիտանի չէ, այլ միայն՝ դուրս գցվելու և մարդկանց ոտքի տակ կոխտվելու»:

«Ես դիմում եմ իմ եղբայրներին՝ արթնանալու: Եթե փոփոխություն չուտով տեղի չունենա, ես պետք է փաստերը ներկայացնեմ ժողովրդին, որովհետև այս դրությունը պետք է փոխվի. չդարձած մարդիկ այլևս չպետք է լինեն այդքան կարևոր և սուրբ գործում կառավարիչներ և տնօրեններ: Դավթի հետ մենք հարկադրված ենք ասել. «Ժամանակն է, Տե՛ր, որ գործես, որովհետև նրանք անվավեր դարձրին Քո օրենքը»»: Special Testimonies, 30, 31.